

Raimon Molins

“El secret d’una sala és especialitzar-se”

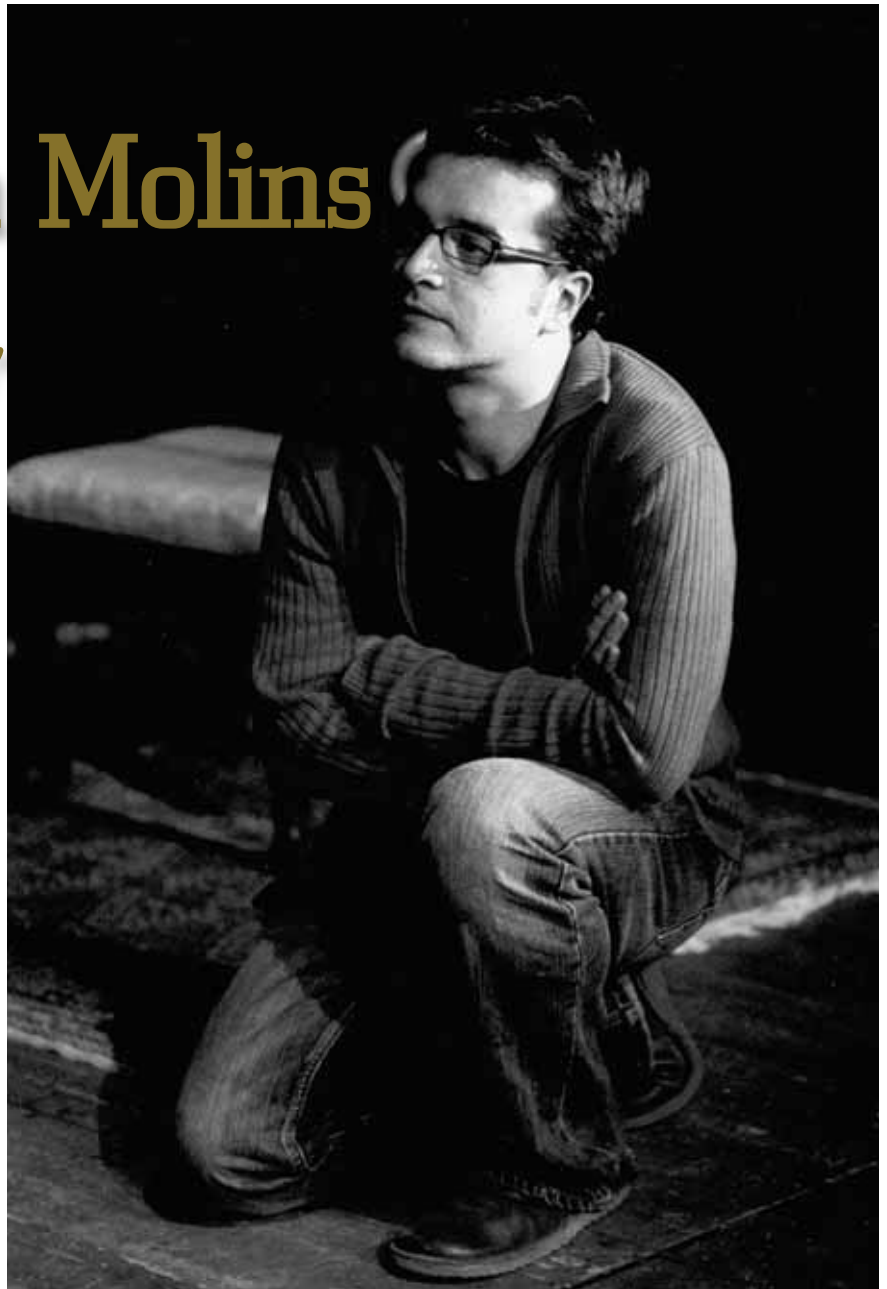
Per Oriol Osan.

Actor, músic, filòleg, director, professor i ara, a més, coordinador general de la *Sala Atrium*, l’últim teatre inaugurat a Barcelona, un espai de 60 localitats situat a la Dreta de l’Eixample. Aquest home orquestra aposta perquè cada espai creï la seva identitat i la seva marca. I tranquils, que hi ha públic per a tothom!

Tot i els temps de crisi, és motiu de celebració comprovar com encara floreixen nous teatres. En la seva estrena, la Sala Atrium només programa propostes pròpies, però de cara a la temporada vinent convidaran companyies alienes a ocupar les seves butaques.

Atrium és un trípede de serveis.

Sí, que ens porta cap a un model de sostenibilitat del que hauria de ser el teatre avui en dia. Tres potes que se sustenten: un estudi de post-grau que tenim a Gràcia, que permet la reflexió sobre l’actor en els nostres temps; després hi ha una productora, que ens permet conciliar determinats somnis artístics i la realitat; i, finalment, la sala, que és el que hem pogut inaugurar. I les tres potes es retroalimenten, perquè una sala amb 60 espectadors no és sostenible econòmicament per sí sola. No surten els números ni que estigui ple! L’objectiu no és perdre diners, tampoc guanyar-ne. Però sí que ens permet agafar un prestigi, a través de l’exhibició, des d’una manera d’entendre el teatre, i que això tingui una repercussió en l’estudi, que d’aquí sí que podem recollir diners immediats. I aquests diners, en lloc d’enriquir-nos, els podem revertir a la sala.

Aquest és el nou model empresarial?

És el nou model empresarial dins del món occidental: una hibridació de serveis. No fas un únic servei, sinó que n’ofereixes de diferents que van lligats i un sustenta l’altre. I no te la jugues tot a una, sinó que crees una xarxa. Com un viver. Nosaltres hem pujat al carro de pensar que la hibridació és una possibilitat, i una possibilitat real. Perquè si depenguéssim únicament d’una sola cosa, dependríem exclusivament de subvencions.

La inauguració de la sala ha estat la culminació del projecte?

Sí. D’una idea que va començar fa vuit anys i s’ha anat fent lentament, que crec que és

com s’han de fer les coses, però no és el final del projecte. Aquesta sala que tenim és la d’ara i la real, i amb la qual treballem, però hi ha la idea d’una sala més gran, però a llarg termini. N’estem molt contents, de viure a casa nostra, de tenir un espai propi i omplir cada nit. Ara toca treballar molt bé, i anar creant una marca. I que aquest espai s’associï a una manera de treballar.

Quina marca vols crear?

La marca ens la condiciona molt l’espai mateix. L’espai ens obliga a fer un treball d’actor molt acurat. L’epicentre de la nostra tasca és l’actor, no ens movem per si són autors contemporanis, vius o morts, catalans

o castellans. Sinó per autors i textos que parlen del que passa a la societat occidental dels nostres dies, especialment la barcelonina, que és on estem ubicats i, per extensió, la societat europea. No discriminem autors, però sí que és obligat que parlin d'ara. Que si hi ha un problema al Japó o el debat de les nuclears, doncs ens veiem obligats a pensar en espectacles que parlin del que està passant ara.

Aquest mes representeu *Hamlet o les conseqüències de la pietat filial*, del francouruguaià Jules Laforgue. El text parla de l'energia atòmica?

No, evidentment, però parla del perquè a vegades fem coses, incomprensiblement, que després tenen un preu elevadíssim en l'ambició de l'home occidental, que és materialista, i vol viure en un estat del benestar enorme.

A Atrium, com a petita sala, el públic està molt a prop dels actors.

I això també condiciona molt el treball i les propostes que fem, perquè l'espectador, al tenir una grada molt empinada, queda integrat en l'obra! Aquesta sala té una gran virtut i un gran problema: i és que tots els trucs es veuen. Tots. No pots venir aquí si no estàs treballant sobre una versemblança real dins d'aquesta realitat virtual que és el teatre. Si l'espectador veu els trucs, el seu imaginari desapareix i el rebutja. Ens agrada molt triar textos que suggereixin i no pas que allçonin, que tinguin un valor poètic i cultural important. Creiem que el teatre és un espai molt poètic i no només realista. El nostre és un teatre d'autor, per com el fem.

Aquest vol ser el vostre segell?

És el que desitgem, i hem fet la sala, des del primer dia, i amb els arquitectes, pensant-la per aquest tipus de treball. Hem fet un teatre molt cuidat i molt personalitzat.

Es parla de crisi però hi ha un degoteig constant de noves sales.

És fantàstic! Però és obvi que un projecte així no neix d'un dia per l'altre. Penso que els actors, autors o directors, que som la gent que movem aquestes sales, ens hem pres seriosament el concepte d'emprenedor empresarial dins la cultura: si tu vols fer el teu camí i la teva aventura, no te la farà un altre, te l'has de fer tu i això vol dir haver de tocar teclades que no et són naturals. Sembla que els actors només poguem anar de llogats! Però crec que la bona notícia, la real, és la gent que hi ha al darrera de l'obertura d'aquestes sales. És molt interessant, perquè això canvia molt les coses respecte al panora-

ma que hi havia fins ara, que acostumaven a ser gestors o gent col·locada. No hi havia la implicació de persones que havien començat des de zero, amb una idea artística al cap que volien desenvolupar. I el fet de tenir un espai on poder treballar de manera continuada és una riquesa que no tenen les altres sales, i això, millor o pitjor, ens farà madurar d'una altra manera.

Hi ha públic per tothom?

Crec que sí. Quan vam obrir la sala amb *A porta tancada* ens feia una por terrible, però alhora molta il·lusió. Quan presentava el projecte molta gent em deia que el teatre francès no està de moda, a més a més Sartre!, però la peça parla de l'home actual i de l'existencialisme! I la veritat és que hem tingut un 95% d'ocupació les cinc setmanes que hi hem estat.

Amb la proliferació de sales el secret és especialitzar-se?

Penso que sí, sense cap mena de dubte. S'ha de crear una identitat. Fa molts anys que la gent no va a veure un teatre, sinó que va a un espectacle, ara aquí, ara allà... I nosaltres venim d'una generació diferent. Recordo abans, quan al Poliorama hi havia en Josep Maria Flotats, tu hi anaves i sabies que anaves a veure un tipus de teatre. I l'obra, en el fons, era relativament important. El que era important era l'equip, la manera, el punt de vista... I al Lliure de Gràcia passava exactament el mateix. Penso que hem d'assolir aquesta gran ambició que és que la gent vingui a Atrium, no a veure una obra concreta, sinó a cegues, perquè sabrà que la proposta estarà bé i li dirà alguna cosa. Crec que l'especialització és important, però no vol dir marginar. Serà el nostre punt de vista genuí. I crec que a Barcelona hi ha públic per a Atrium, tenim el nostre *target*.

Hamlet-Laforgue, segona producció de la sala, es podrà veure fins el proper 1 de maig i descobrir el mite shakerà amb una nova mirada incisiva, divertida i mordaç.

Fins i tot heu fet un decàleg de la companyia...

És una declaració d'intencions, de què volem que passi en aquest espai i cap on volem anar. Però tampoc és inamovible, és amovible.

El novè punt del decàleg diu que la cultura catalana serà la base interpretativa primera de la companyia, però resulta que les tres obres que heu programat a la temporada inaugural són estrangeres...

Treballarem amb l'imaginari que ens és propi, que és el català. No intentarem ser alemanys, ni portuguesos ni francesos o anglesos. Treballarem per un públic català i treballarem amb el seu imaginari, els seus referents culturals. Per què renegar de determinades coses nostres, com si fóssim provincians? Podem agafar un autor estranger però fer-lo treballar per un director català i fer-lo per la gent d'aquí. No hi renunciarem mai i no intentarem ser qui no som. Aquesta serà la nostra marca. ■

Cristina Sánchez

BENZINA_23